

T. Ś.

Ogólnopolskie konferencje Etyków

Studia Philosophiae Christianae 3/2, 365-366

1967

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Filozoficznym KUL uczestnicy doszli do wniosku, że racjonalny wykład prawd objawionych nie jest możliwy bez języka filozofii i idących z tym językiem filozoficznym teorii. Trzeba tylko dopilnować, aby to był język oddający najwierniej myśl ewangelii i aby wizja bytu, wprowadzona do teologii była najwierniejsza rzeczywistości.

F. van Steenberghe głosi tezę, że Tomasz uprawiał neoplatonizujący arystotelizm syntetyzując ujęcia platońskie, arystotelesowskie, neoplatońskie i chrześcijańskie. C. Fabro widzi w tomizmie syntezę platonizmu i arystotelizmu, w której na terenie zagadnienia przyczyny została przekształcona platońska teoria partycypacji w teorię realnego złożenia bytu z istoty i istnienia. Maritain i Gilson, Krąpiec wykazują, że tomizm nie jest spójną syntezą różnych filozofii. Jest filozofią i teologią, zawiera rozwiązania neoplatońskie i arystotelesowskie, lecz nie na zasadzie spójnej syntezy. Różni się od innych ujęć egzystencjalną wizją bytu, przekraczającą dotychczasowe metafizyki.

Możemy jednak obserwować obok egzystencjalnej także esencjalizującą tendencję w tomizmie. Akcentuje się w niej doskonałościowe pojęcie bytu. Tę tendencję reprezentują dziś np. L. de Raeymaeker, C. Fabro, D. H. de Petter, J. van Boxter, J. B. Lotz, E. Coreth, S. Trooster i wielu innych.

Jego Eksceleńcja Ks. Bp. J. Modzelewski w prelekcji wygłoszonej do uczestników akademii podziękował najpierw w imieniu Księdza Prymasa za zorganizowanie akademii ku czci św. Tomasza, a następnie przedstawiwszy sylwetkę duchową św. Tomasza zachęcił wszystkich do realizacji we własnym życiu tego, co u św. Tomasza najbardziej dało się zauważać mianowicie świętość i wiedzę.

E. M.

Ogólnopolskie Konferencje Etyków

Katedra etyki na Wydziale Filozoficznym Uniwersytetu Warszawskiego organizuje od trzech lat doroczne Ogólnopolskie Konferencje Etyków.

I Ogólnopolska Konferencja Etyków odbyła się w Nieborowie w dniach 10—14 maja 1965 r. Program Konferencji obejmował zarówno dyskusję nad zagadnieniami praktycznymi jak i teoretycznymi. Pierwsze poświęcone były sprawom związanym z nauczaniem etyki na wyższych uczelniach polskich oraz ocenie aktualnej sytuacji w stanie kadry naukowej etyków polskich. Dyskusje teoretyczne miały za podstawę referaty wygłoszone podczas Konferencji w następującej kolejności:

T. Kotarbiński, O istocie oceny etycznej;

M. Ossowska i I. Lazari-Pawłowska (dwugłos), O pojęciu moralności;

J. Keller, Najnowsze prądy i kierunki w etyce katolickiej;

- A. Podgórecki, O wynikach badań socjologicznych dotyczących niektórych zagadnień z pogranicza prawa i moralności;
M. Fritzhand, Emotywizm a marksizm;
A. Schaff, Jednostka a socjalizm.

Obok dyskusji i konfrontacji filozoficznych stanowisk celem Konferencji w Nieborowie było nawiązanie bezpośrednich kontaktów pomiędzy pracownikami naukowymi na polu etyki. Wyniki Konferencji opublikowane zostały w osobnym tomie pt. *Etyka*, wydanym przez Instytut Filozofii i Socjologii PAN w Warszawie 1966 r.

II *Ogólnopolska Konferencja Etyków* miała miejsce w Ustroniu Wielkopolskim w dniach 27—30 kwietnia 1966 r. Na program obrad złożyły się następujące referaty:

- J. Ziemiński i K. Szaniawski (dwugłos), Rozumowanie w etyce a rozumowanie w nauce;
M. Fritzhand, Spór o „dobre racje” w etyce;
S. Soldenhoff, O metodach empirycznych w etyce;
A. Podgórecki, Program badań socjologicznych nad moralnością i prawem i jego znaczenie dla etyki;
T. Czeżowski i H. Jankowski, O obowiązkach moralnych pracowników nauki.

Ponadto przeprowadzono „Dyskusję generalną nad możliwością unaukowienia etyki” zagajoną przez doc. I. Lazari-Pawłowską.

Rezultaty prac Konferencji wypełnić mają treść II-go tomu *Etyki*.

III *Ogólnopolska Konferencja Etyków* obradowała podobnie jak poprzednia w Ustroniu Wielkopolskim w dniach 25—28 maja 1967 r. Centralnym tematem obrad były zagadnienia etyki zawodowej. Wstępne przemówienie wygłosił prof. dr M. Fritzhand, porządek dzienny wypełniły następujące referaty:

- I. Lazari-Pawłowska, Etyka ogólna a etyka zawodowa;
M. Maneli, Etyka zawodowa prawników;
H. Muszyński, Etyka zawodu nauczycielskiego;
M. Kozakiewicz, Kodeks moralny nauczyciela;
H. Maślińska, Etyka zawodowa lekarzy.
Nad każdym referatem przeprowadzona została dyskusja.

T. S.